

gás nélkül
a
tényéből

zánk mult-
eit mutatja
elbeszélé-
költeménye-
művészi raj-
rovata is

szines mü-
les rovatok
a minden
gfejtői közt
rül kisorso-
gszorgalma-
ön jutalom-

j egyaránt,
dék

részesülni.
k-nak, sora-
zászlaja alá
régieket és

rgó bácsi.

veskedjenek
leni, hogy a
ást ne szen-

ára:

1 frt

2 ..

4 ..

bben postai

dó-hivatalá-

si-ut 54. sz.

dó-hivatala.

let.

pesten.

KIS HÍR

FŐVÁROSI ÉS FALUSI KARÁCSONY. I. A fővárosban.

(Lásd a 402. lapon)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LV. köt. 26. szám. Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1898. december 25-én
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

FŐVÁROSI ÉS FALUSI KARÁCSONY.

(Keppel a czimlapon és a 417. lapon.)

A fővárosban.

LESZÁLLÓBAN van a nap —
Csillagok kigyultanak.
Lenn a földön, fenn az égen,
Az egész nagy mindenségen,
Kalyibában, palotában,
Tündér-fényü ragyogás van.
A harangok ezüst hanggal
Hirdetik az ünnepet:
Hogy a drága Jótét-angyal
Le a földre küldetett.
Fehér szárnya suhogását
Mind lesik a gyermekek.
Ó, mely öröm! Soha mását . . .
Boldog, boldog ünnepet!

Falun.

Fehér abrosz az asztalon —
Ajándékkal van tele;
Szekér és ló, bábu, alma —
Azt sem tudják Gyurka, Panka,
Hová legyenek vele.
Nagy az öröm; hejh! . . . de mégis,
Bár mekkora — híjja van.
Hiszen ünnep-este van ma!
Hol is marad édes apa
Oly soká a faluban?
Hol is késik? — kérdi anyjok,
S kérdi az öreg szüle.
S anyja karján Mihályka is,
Az a szösze, virgoncz, hamis,
Azt kérdezi: nem gyün-e?
Kivül zsongás, csetlés-botlás . . .
Beszélnek a pítarban,
Most az öröm tökéletes —
Itthon van az édes, kedves,
A jó apa itthon van!

A HŐS UNOKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

HERCZEKIG lebegett már Aladár fönn a szédítő magasságban, a nélkül, hogy tudta volna, mitevő legyen. Hideg verejték ült ki a homlokára, gondolatai össze kavarodtak, csak azt tudta. Meggyőződött, hogy erősen kell fogóznia, mert ha lezuhan, szörnyet hal.

Ujra meg újra kezdte a próbálkozást, de végre is abba hagyta, hiszen a maga erejéből meg nem menekül. Segítségért kell kiáltoznia.

Ez a gondolat kezdetben nagyon megalázónak tünt föl előtte. Hiszen így csuffá lesz . . . mint valami vásott kis gyereket fogják megszabadítani, aki oktondi módon mászott bele a bajba. Ámde bár mennyire röstelte, be köllött látnia, hogy egyebet nem tehet. Sőt mentül hamarabb itt köll lennie a segítségnek, mert már is kezdte érezni, hogy sokáig nem fogja birni a lebegést. Épp mivel nagyon erősen fogózott a kötelekbe, izmai meredezni kezdtek. Az ilyen erő-feszítésre ellankadás szokott következni, karjai elzsibbadhatnak . . . ezt nem szabad megvárnia.

Mind hiába, szükség törvényt bont. Szégyen, nem szégyen, de kiáltozni kezdett, még pedig toroka szakadtából:

— Segítség! Segítség!

Meghallják e oda lenn? Mert nagyon magasan lebeg, kétséges, hogy a hangja eléggé erős-e. És ha valaki hallja is, a sötétségben kitalálja-e, honnan szól a segély-kiáltozás?

Ez az aggodalma nem is volt egészen alaptalan. Az utcán, már este lévén,

kevesen jártak, az első kiáltásokat nem hallotta senki. Azután mégis akadt egy-egy járó-kelő, aki hallott valamit, de eleinte nem is tudta, mit. Csak csodálkozott és bámulva nézegetett szét.

— Mint ha segítségért kiáltozna valaki . . . de fölülről, a levegőből . . . az már csak lehetetlen!

Lassanként többen is oda gyülekeztek s álmélkodtak, találgatták, mi lehet az? Jó szerencséjére eszébe jutott Aladárnak, hogy ha hallják is, nem fogják tudni hol van és mi a baja. Azt kiáltozta hát:

— A toronyba jöjjenek! A toronyba! Gyorsan!

Végre meghallották, megértették. De olyan nagyon hamar, mint a hogy az élet-halál közt lebegő fiu óhajtott, nem juthattak oda hozzája, mert előbb meg a kulcsot kellett előkeríteni. Kiáltoztak azonban most már a lenn levők is fölfelé:

— Mingyárt megyünk föl, csak a kulcsot hozzák elő.

— Ó csak kibirjam addig! sóhajtá Aladár.

Mert már érezte, mint gémberednek meg az ujjai.

Végre, valahára! Léptek hallatszottak a torony lépcsőjén. A segítségül érkezők azt hitték, hogy csak be van zárva valaki a toronyba. Ugyan-csak bámultak, mikor ki-vülről hallatszott be a kiáltás:

— Itt vagyok künn a kötél-létrán . . . nem tudok bejutni . . . húzzanak be! Gyorsan, mert már elszibbadt a karom!

Még inkább álmélkodtak az emberek, de nem késlekedtek és egy-két percz múlva Aladár benn volt a toronyban, biztos helyen. Támolygott, keze-lába reszketett a hosszas erő-feszítéstől és csak másokra

támaszkodva birt lemenni a lépcsőn. Mire leértek az utczára, már sok ember verődött ott össze, kíváncsian lesve, mi történt a toronyban. Csodálkoztak váltig, mikor Aladárt pillantották meg és még inkább, mikor megtudták, honnan kellett őt megmenteni.

— De már ugyan mi keresni valója volt azon a veszedelmes kötél-létrán? kérdé egyik is, másik is.

— Bizonyosan rácsukták az ajtót és azt hitte, hogy azon a létrán lejut az utczára, vélte valaki.

Aladár nagyon szerette volna ebben a hitben hagyni az embereket, de ez nem sikerült, mert épp közel állt az az öreg polgár is, akivel délután beszélt s aki persze ráismert, ki is találta az igazat. Sőt meg is mondta:

— No, fiatal barátocskám, hát csak nem volt maradása a nagy vitézkedhetnémségtől? Pedig hát mit ér az olyan hősködés, melybe az ember bele sül, amellet hogy semmi célja sincs?

A bele-sülést nem tagadhatván, vitatkozni sem volt Aladárnak kedve. S mivel már kissé fölocsudott kábultságából, gyorsan megköszönte szabadítóinak a segítséget, aztán haza sietett. Nem oly diadalmasan ért haza, mint délután remélte; nem is beszélte el kalandját, sőt azon törte a fejét, hogyan titkolhatná el; de be köllött látnia, hogy ez hiába való, mert a furcsa esetnek hire lesz a városkában, holnap vagy holnapután már megtudja anyja és testvére is.

Meg is tudták s anyja persze elszörnyűködött s ismét komoly intésekkel állt elő; de Aladár úgy vélt legjobban menekülhetni, hogy tréfára fogta a dolgot.

— Hiszen itt vagyok, kedves mama! Láthatod, hogy nincsen semmi bajom. Nem is volt az veszedelmes vállalat, épp csak arról feledkeztem meg, hogy a vissza térés módját előre biztosítsam. De azért így is megtudhatták az emberek, hogy amit azon híres legényen megbámultak, azt a vitéz honvéd unokája is meg tudja tenni.

— Ne hivatkozzál mindig hős nagyatyádra. Nem értetted meg őt és nem akartod megérteni jó atyád végső óhaját. Bátornak lenni, ahol szükséges; kockára tenni az életet is nagy és nemes czélért, az valóban szép dolog; de aki oktalan módon szegi a nyakát, azon csak vállvonogatva sajnálkoznak az emberek. Csak a gondjaimat szaporítod, a helyett, hogy vigasztalásomra szolgálnál.

Magyarázta aztán aggódó anyja komolyan, milyenek köllene lennie, hogy derék férfit váljék belőle, méltó az atyjához, nagyatyjához; de Aladár unott képpel hallgatta s végre sem hitte el. És mert nem hitte, nem is tért el eddigi utjáról. Legfőljebb arra vigyázott kissé jobban, hogy otthon ne tudjanak meg mindent, amit csinál. Titkon pedig még azt kívánta, vajha akadna módja, hogy bebizonyítsa anyjának és testvérének, mennyire nincs igazuk!

Ez az ohajtása azonban sokáig csak titkos ohajtás maradt, teljesülésére semmikép sem nyílt alkalom. Beállt az ősz, aztán lassanként a tél is, hó borította a bérczes erdős tájékat s még Aladárnak is kevesebb kedve telt a nagy kirándulásokban, kivált a hegyek közé. Arról meg már éppen szó sem lehetett, hogy Lórika elkísérje, mikor Aladár néha mégis messzibb sétára indult.

— Nem tanácsos most az erdőben bolyongani, inté anyja is. A farkasok előbujnak a sűrűségből, gyakran egészen a falvakig merészkednek.

— Mindig puskával megyek, ha messzibbre megyek, felelé Aladár teljes önbizalommal.

Mert nem nyugodott, míg meg nem kapta néhai apja szép vadász-puskáját. Tudott is vele jól bánni, az bizonyos; olyan jól lőtt, mint akár melyik gyakorlott vadász és nem egyszer nyulat is hozott haza zsákmányul.

Elérkezett végre a szent Karácsony ünnepe, melynek szegény és gazdag, öreg és ifju annyira örvend. Folyt a készülődés Aladáréknál is, a jó mama bőkezűen gondoskodott mindenkiről, aki csak ott élt a házában, legelső sorban persze két gyermekéről. Most azonban, hogy Karácsony szombatja fölviradt, nagyon nyugtalannak, déltájban már boszusnak látszott. Bár lehetőleg titkolta a gyermek előtt, Aladár mégis észre vette és ebéd után bizalmasan meg is kérdezte az okát.

— Most már megmondhatom, felelt a mama. Egy-két óra mulva ugyis megtudjátok, azaz megtudja Lórika, akit leginkább érdekel. Nem érkezett meg a karácsonyi ajándék, amit neki szántam. Pedig már tegnap előtt azt irta az arany-mives, hogy kész, el is fogja küldeni.

Az arany-mives, akinél a mama vásárolni és dolgoztatni szokott, a szomszéd nagyobb városban lakott. Csak hogy ez a szomszédság nem volt éppen közel; az a város a nagy hegységen túl feküdt, csak hosszú kerülő uton lehetett oda jutni. Egyenest a hegységen keresztül csak nyáron jártak oda jó lábu gyalogos emberek.

Aladárnak öröm villant fel arczán. Itt a rég ohajtott alkalom.

— Mamácskám, mondá, még nem késő, még el lehet hozni a Lórika angyalfiát. Csak kissé később kell meggyújtani a karácsonyfa gyertyáit.

— Hová gondolsz? Jó három óra telik bele, míg a kocsi oda ér, vissza is ugyanannyi.

— De a hegyen át egyenest, lóháton...

— Ugyan mit beszélsz? Az valóságos isten-kisértés volna. Nem is vállalkoznék rá senki.

Aladár nem felelt, rövid idő múlva pedig kiment a szobából. Nem vállalkozik rá senki? No hát ő megmutatja, hogy akad, aki megteszi. Még pedig ő maga. Igaz: veszedelmes, nyak-törő az ut a hóval-jéggel

OTT HEVERTEK A HÓBAN. (Lásd a 406. lapon.)

borított hegységben; de jó lovas jó lóval mégis megjárhatja. Farkastól pedig nem fél, akinek töltött puskája van.

A házban mindenki az estére való készülődéssel volt elfoglalva. Épp csak a kocsis tudta, hogy Aladár fölnyergeltette a lovat s puskájával a vállán kilovagolt. Sokszor tette ezt, tehát nem is tűnt fel s a kocsis csak annyit dörmögött:

-- No, a mai szent estére már mégis csak itthon maradhatott volna az urfi.

Az urfi azonban vágatott ló-halálában, mert Karácsony idején hamar leszáll az est, már pedig az erdőn át maga is még nappal kívánt vissza térni, ne hogy utat téveszen a sötétben. Erősen hajszolta tehát a lovat; ámde a szegény pára nem mindig engedelmeskedhetett, mert hol mély hóba,

hol jégtől sikos meredek hegy-oldalra jutottak s itt csak lassan vergődtek előbbre. Aladár pedig türelmetlen volt.

— Előre, no! kiáltá, amint ismét kissé lapályosabb helyre értek.

Vágtatott is a ló, ahogy csak birt a mély hóban. Egyszerre azonban megcsuklottak a lábai: a hótól eltakart gödörbe lépett és elbukott, Aladár még jóformán nem tudta, mi történik vele, már ott hevert a havas földön, fölordítva a roppant kintől, mert a fél lába a ló alá szorult s nem csak fölkelni nem tudott, hanem roppant fájdalmat érzett a bokájában, ha csak mozdulni próbált is.

— Eltört a lábam!... hebegte megremegve. Mi lesz most velem? Csak felállhatnék, hogy meggyőződjem mi a bajom. Mért nem mozdul ez a haszontalan állat?

A ló néha-néha rángatózott s ilyenkor Aladár még borzasztóbb fájdalmat érzett. Kihuzni pedig nem bírta a lábát a ló alól, mely mozdulatlanul feküdt és meg sem kísérelte, hogy felálljon. Még pedig azért, mert a gödörbe lépésnél lábát törte.

Ott heverték hát a hóban (Lásd a képet a 405. lapon), a dermesztő hidegben. Aladár eleinte a nagy izgalomtól, erőlködéstől, hogy sajtó lábát kiszabadítsa, nem is érezte a hideget; inkább forróság öntötte végig, veríték gyöngyözött az arczán; de lassanként fogyni kezdett az ereje, kimerítette a szörnyű gyötrődés, mozdulatlanul feküdt. Ekkor érezni kezdte mennyire fázik. Azt is tudta, mi várja.

— Végem van... megdermedek... el fogok aludni és megfagyok... éppen úgy, mint a lovam. Holtan fognak itt valamikor találni... Nem! Nem is találnak rám

soha... a farkasok fogják fölfalni holttestemet.

A halál-félelem iszonyatában még egyszer meg akarta kísérteni a szabadulást; de már kezeit és szabadon lévő lábát sem bírta mozdítani. Csak gondolkozni tudott még egy kis ideig.

— Édes jó anyám... mennyire igaza volt!... Elért a sorsom, melytől mindig féltett... Milyen oktalan módon pusztítom el magamat!... Csak szánozkodni fognak rajtam, nem hogy megbámulnának... Már késő!... Ni!... mi az ott, ami rohanvást közeledik? Farkas! Ó! Még élve tépnek szét... Istenem, bocsásd meg nagy hibámat!

Gondolatai össze kavarodtak, szeme lecsukódott, nem látott, nem tudott többé semmit, elvesztette az eszméletét.

Csakugyan közeledett pedig feléje egy bozontos nagy állat. Csak hogy nem farkas, hanem kutya, melyet több ember is követett.

Nagy fájdalomra ébredt föl Aladár, de fölébredt s váltig csodálkozott rajta. Eleinte alig tudta elhinni, hogy még él. Hiszen az volt utolsó gondolata, hogy végső perce elérkezett, nyomorultan, csufosan pusztul el, mint áldozata az oktalan, éretlen hősködésnek, az erején fölül való vállalkozásnak. Amint ocsudni kezdett, persze mindjárt tudta, mi történik vele. A csőzkunyhóban feküdt s többen hatalmasan dörzsölték hóval, ami a legjobb módja a fagytól megdermedettnek fölélesztésére. Mivel pedig nem vették mindjárt észre, hogy a lábának baja esett, hát bizony a fájós helyen is dörzsölgették.

— Jaj, jaj, ott ne! El van törve! szíszegte a boldogtalan fiú.

Abba is hagyták, mivel már ugy is föl-
éledt. Aztán haza szállították s e közben
megtudta, hogy anyja, mikor hírét hallotta
kilovaglásának, rögtön élt a gyanu pörrel,
hogy miben töri a fejét; több irányban
küldött embereket utána. Az anyai szerető
szívnek köszönheti menekülését.

Ott állt a karácsonyfa a nagyszobában,
de nem gyultak ki a gyertyácskái. Eltűnt
a házból minden ünnepi kedv. Csak azt
lesték, mit mond az orvos, aki komoly
képpel vizsgálgatta az ágyban fekvő be-
teget, igazgatta, préselgette össze a sérült
lábát.

— Biz' az eltart jó pár hétig, míg a
vitéz öcsém ismét talpra áll, mondá. No
de azután, remélem, ép kéz-láb ember lesz
ujra, legföljebb hogy néha egy kis sajgás
fogja emlékeztetni, milyen okos dolgot cse-
lekedett a mai szent estén.

No, ilyen szomorú Karácsony-est még
sohasem volt a házban. És Aladárnak
a testi fájdalmánál talán még kinosabban
esett látnia, amint anyja és Lórika bána-
tos képpel, szótlánul állnak ott az ő ágya
mellett. Nem sokat érhet az a hősiség,
mely ilyen állapotra juttatta mindnyá-
jokat.

Lassan, busan teltek azután a napok.
Sem a mama, sem Lórika nem gyötörte a
beteget szemre-hányással, de gyötörte ő
maga magát. Böven ráért, hogy amit eddig
soha sem akart megtenni, most megtegye:
komolyan megfontolja, meggondolja eddigi
viselkedését, jó anyja intéseit és azt milyen
módon teljesíthetné hát atyja utolsó kíván-
ságát. És lassan-lassan, amint testileg
gyógyult, a kedve is földerült. Azon a
napon pedig, mikor először állt ismét
lábra, csak ennyit mondott:

— Anyácskám, talpon vagyok újra. És
ezentúl más uton fogok járni.

Ez a másik ut, ez valóban az igazi volt.
Kevés idő telt bele, már mindenki észre
vehette. Megmaradt Aladárnak a régi bátor
szíve, de többé nem hetvenkedett vele s
mindig megmérte erejét, mielőtt valamibe
bele fogott; tanulmányait vas szorgalommal
folytatta, egyik legfőbb gondja pedig az
volt, hogy anyjának és hugocskájának soha
még csak kedvetlen perczet se okozzon.
S alig telt bele néhány esztendő, okos
szavával, határozott tetteivel igazi támasza,
oltalmazója volt öregedő édes anyjának,
aki boldogan mondá:

— Igy, fiam, így gondolta jó atyád.
Bátorság, elszántság, ahol szükséges, ahol
a cél azt kívánja: akár a hazáért kell
sikra szállni, akár szeretteidet oltalmazni,
akár becsületedet megvédeni, vagy jót,
nemeset cselekedni; de e mellett szívet,
elmét kiképezni az élet hasznos munkáira.
magadnak és embertársaidnak jóvoltára.
Ha mindig azt cselekszed, amit okos ész
és bátor szív együtt tanácsolnak, akkor
leszel hős nagyatyádnak, nemes atyádnak
méltó unokája.

BETLEHEM ÉS NAZARET.

(Képekkel a 408. és 409. lapokon.)

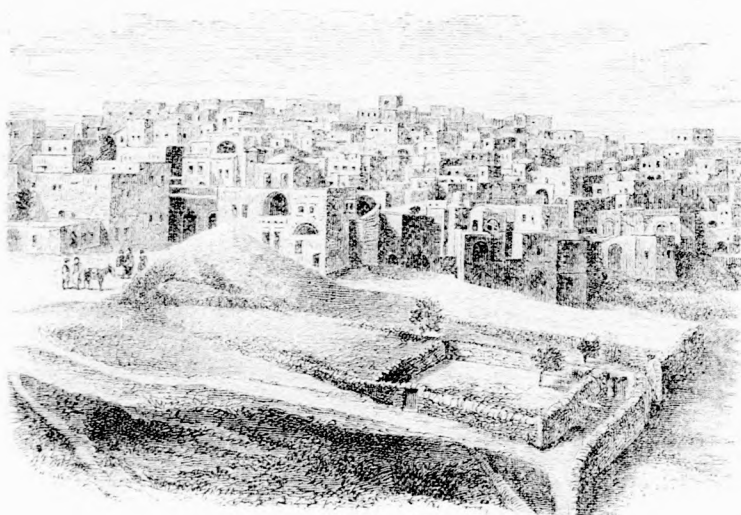
MIKOR a szent karácsony ünnepe bekö-
szön, szerte a föld keregségén sűrűn
emlegetik két városkának, vagy inkább
csak falunak a nevét. Az egyik *Betlehem*,
ahol Jézus született, a másik *Nazaret*,
ahol fölnevekedett. Ismerjük e neveket a
Szentírásból, de alkalmasint sokan vannak,
akik a puszta névnel egyebet nem is tudnak
róluk, még azt sem, valjón létezik-e még
ez a két község. Pedig létezik és minden

évben számos áhítatos zarándok látogatja meg. A szent ünnep alkalmából látogassuk meg hát mi is legalább gondolatban, ismerkedjünk meg e nagy emlékü helyekkel.

Palesztinának, a hajdani Zsidó-ország-nak déli részében fekszik *Betlehem* városka, barátságos domb-vidéken. Az egész tájék csupa alacsony halmokból áll, melyeknek majdnem mindegyikén egy-egy városka

vagy falucska emelkedett hajdanában, abban az időben, mikor még boldog és virágzó volt ez a tájék. A domb-tetőn épült számos városok egyike volt Betlehem, még pedig a kisebbek egyike, mely inkább szerénykedve, mint büszkén nézett le onnan a magasból, mert semmi különösebb nevezetességgel nem dicsekedhetett.

Az a magaslát, melyen Betlehem épült és mai nap is fennáll, jókora fensik, mely

BETLEHEM.

Keletről Nyugatra nyulik, míg Észak s Dél felől mély völgyek határolják. A városka a fenn-sík keleti oldalán emelkediks mindössze két-három óra járásnyira van Jeruzsálemtől.

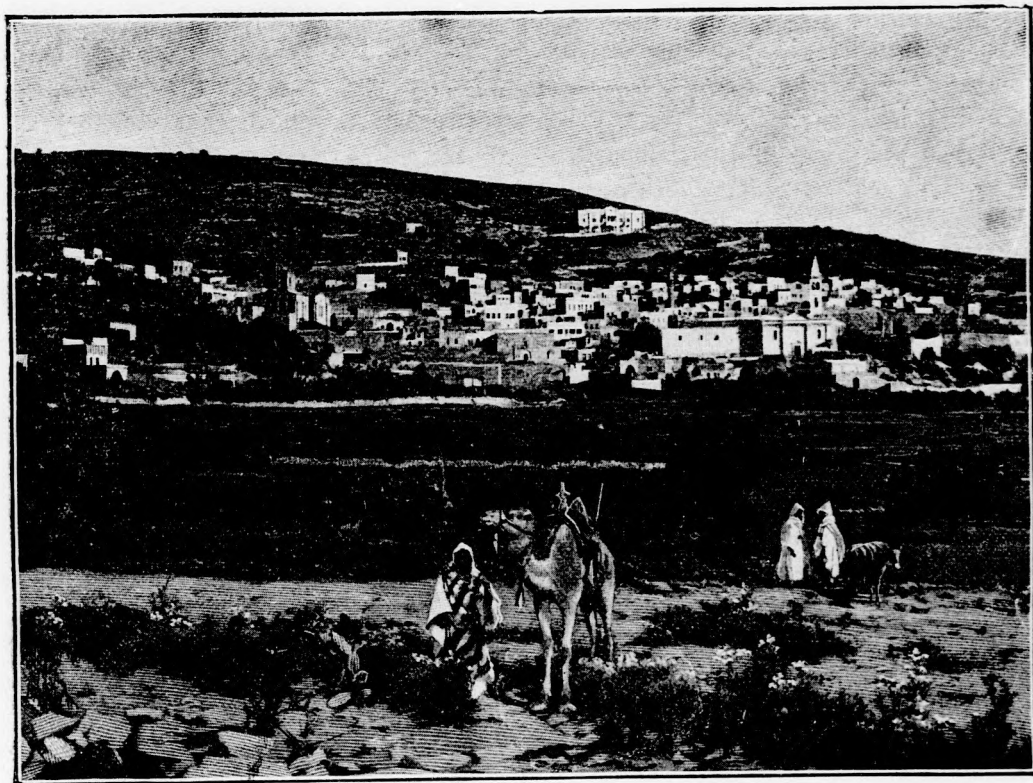
A hajdanában »tejjel-mézzel folyó« Kanaán, a mai Palesztina legtöbb vidéke ma-napság nagyon szomorú látványt nyujt, mert jó-formán néptelen, a föld miveletlen, kopár, alig hogy valami kevés csenevész

növény tengődik rajta. Betlehem környéke azonban kedves és kellemes kivétel. A halmok, dombok itt mosolygó zöld kertekkel, szőlőkkel vannak boritva, olajfa- és fügefaligetek érik egymást, alantabb gazdag vetést ringat a szellő, a völgy mélyében pedig üde mezőség terül el, himes a sok tarka vad-virágtól, melyek közül híres a betlehemi »fehér csillag« nevü szép virág. A zarándok tehát, aki Jézus szülő-helye

felé közeledik, kellemes benyomást nyer, mialatt fölidézi elméjében az emlékeket, melyeket a Szentírás a kis Betlehem városához fűz.

Mert többféle emlék fűződik hozzá. A bibliai Jákob itt temette el feleségét,

Ráhelt, a város falain kívül. Akkoriban még nem is Betlehem, hanem Efrat vagy Efrata volt a város neve. Később itt legeltette nyáját a pásztor Dávid, kit aztán Izrael királyává kentek föl. Legfőbb nevezetessége azonban Betlehemnek, hogy itt

NAZARET.

született Jézus, a Megváltó, aminek emlékét az egész keresztény világ örvendezve üli meg Karácsony szent ünnepén, majd két ezer esztendő óta.

A kegyeletes zarándok, mint mondtam, nagyon kellemes benyomást nyer a csinos,

üde kertekkel, ligetekkel ékes tájtól, amint Betlemhez közeledik. A városka pedig barátságosan int a magaslatról, a vándor bizton hiszi, hogy ott is kedves, kellemes látvány fog eléje tárulni. De amint a városba ér, rögtön kiábrándul.

Betlehem ma-napság éppen olyan disztelen, piszkos, elhanyagolt hely, mint a többi város és falu Keleten. Ahány utcája, mind szűk, kövezetlen, gödrös, sáros, szemetes; ahány ház, mind alacsony, gondozatlan, roskatag, düledező. Csak a templom és néhány kolostor vál ki közülök. Az egész városkában alig van száznál több ház, lakosa pedig vagy három ezer, úgy hogy nem is jut mindenkinek hajlék. De a szegényebb sorsuak még sem építenek maguknak még csak kunyhót sem, hanem pinczében és barlangban tengődnek.

A lakosok mindnyájan keresztények és akinek nincs kertje, földje, leginkább abból él, hogy emlék-tárgyakat készít az idegenek számára. Mert a világ minden részéből folyvást sok buzgó hívő zarándokol a Szentföldre, s mivel Betlehem nem esik messzire Jeruzsálemtől, sokan látogatnak el Jézus szülő-helyére is. Az ilyen vendég pedig mind vásárol valami kis emlék-tárgyat. Kínálják is a betlehemiek erősen. Az egyik olaj-fába, gyöngy-házba vésett jelenetet Jézus születéséről, a másik olvasót jerikói dióból, vagy a kemir nevű gyümölcsből, olajfa-bogyóból, pálma gyökeréből stb. Nagyon olcsón adják és aki néhány forintot rászán, egész gyűjteményt hozhat haza magának és barátainak.

Ellátogat az idegen a benn-szülött utasok szálló-házába is, amely afféle valami akar lenni, mint nálunk a vendég fogadó. Csak hogy biz' az nagyon különbözik a mi kényelmes fogadóinktól és ma is olyan, mint volt hajdanában, Jézus születése idejében. A szálló-ház nem egyéb, mint kikövezett tág pajta, melynek három oldalról kő-fala van, míg a negyedik oldal szabadon áll;

az alacsony tetőről lámpás lóg le közepén s világít éjjel úgy a hogy. Egyébről a vendéglős nem is gondoskodik. Az utas magával hozza pokróczát, szőnyegjét, elemozsiáját s elhelyezkedik a pajtában, ahol és ahogy tud. Persze, ha még fér. Ha már nem kap helyet, a szomszédos udvarra szorul, ahol az utasok lovai, öszvérei, tevéi számára vannak istállók.

Ide az állatok közé szorultak hajdan József és Mária, mikor a messzi Nazaretből utban voltak Jeruzsálembé és éjjeli pihenő-helyet keresvén, a szálló-házban már nem találtak zugot, ahol meghúzódhassanak. És ott született a jászolban Jézus, az Üdvözítő, a Mester. Ennek emlékét üli meg a keresztény világ Karácsony ünnepén.

A »Betlehem« szó annyit jelent, mint: »kenyér háza«, és bizonyosan onnan ered, hogy hajdanában nagy bőség uralkodott a városkában. A mai lakosok nem Betlehemnek, hanem »Beit-Lám«-nak nevezik városukat. A régi név azonban fennmaradt s az egész világ csak Betlehem néven ismeri Jézus szülő-helyét.

A kis Jézus nem volt sokáig Betlehemben. Szülei kevés idő multán haza tértek vele rendes lakó-helyökre, *Nazaret* városába, mely Betlehemtől mintegy husz mértföldnyire fekszik, Galilea tartományban.

Miként Betlehem, úgy Nazaret is világhirre jutott; pedig olyan rejtett helyecske, hogy aki már egészen közelében jár is, alig hiheti, hogy ott városkára fog bukanni,

Palesztinán keresztül, Keletről Nyugotnak, az északi hegyvidéket a déli tájtól elválasztva, széles síkság vonul végig: az Eszdruleon síkja. E síkság északi szélén

domb-sor emelkedik, e domb-sor közepe táján pedig torkolat nyílik, de olyan szűk, hogy alig hiszi el a vándor, hogy ott eljuthat valahová. Ha mégis megindul, keskeny gyalog-utra jut, mely fölfelé vezet, még pedig ugyancsak meredeken. Ez az ösvény azonban olyan szép, olyan festői, hogy a vándor megfélekedzik fárasztó voltáról. Ude, kövér pázsit szegélyezi, tele hintve a leggyönyörűbb vad-virággal. Azután lassanként szélesedni kezd a szoros, végre szép völgyecskévé tágul, melyen két patak csörgedez végig nem messze egymástól, az egész völgy pedig alacsony sövényekkel számtalan részre van osztva, melyekben a legkülönbözőbb fák és növények zöldelnek.

Ez a völgyecske tágabb völgy-katlanba vezet, melyet dombok vesznek körös-körül. A tudósok azt hiszik, hogy ennek a völgy-katlannak a helyén az őshajdan korban egy már kialudt tűz-hányónak a krátere volt. Most pompás pázsitos mezőség borítja, közben kertekkel, melyekben narancs, olaj, füge és granát-almafák virágznak és gyümölcsöznek. Tizenöt domb környezi a kis völgy-katlant, még pedig nem kopár völgy, hanem mind-annyi szép zöld pázsitos lejtőkkel és annyira ellepve virággal, hogy a szellő egész illat-árt hoz a vándor felé.

E dombok egyike, a legszebbik, körülbelül ötszáz láb magas. Ennek az oldalán épült a mai En Nazirah, a hajdani Nazaret; az a városka, ahol Jezus felnövekedett és életének legnagyobb részét töltötte, kivéve a halála előtti négy esztendőt.

A »Nazaret« szó annyit is jelent, hogy »Virágos.« Ez nagyon illik is a városra, mert itt több a virág, mint az ország bár

mely más részében. Szent Jerómos rózsához hasonlította, melynek a környező zöld dombok alkotják a leveleit; el is nevezte a várost Galilea virágának. De nem csak virágairól nevezetes, hanem madarairól is. A kedves kis szárnyasok különösen kedvelik ezt a rejtett gyönyörű helyecskét; fáról, bokorból, minden-felől [madár-dal zeng és csattog, a galambok pedig csapatostul röpködnek ide-oda, majd meglebotkosátkoznak egy-egy ház tetejére s ott süt-kéreznek.

Ebben a csöndes virágos völgyben élte le Jézus az ő gyermek- és ifju-korát; itt járt-kelt a himes réteken, lankás dombokon, hallgatta a madarak dalát és forgatta fejében az emberiség megváltására szolgáló nagy gondolatait.

Betérve magába Nazaret városába, ott már nem találunk mindent olyan szépnek és kedvesnek. Mint a keleti városok általában, Nazaret is szűk, girbe-görbe utcákból áll. A házak hol csoportosan sorakoznak, hol magányosan álldogálnak. Mégis Nazaret aránylag tisztább, rendesebb a Kelet többi városainál, a házak köbül való szilárd építmények; kertek, olaj- és fügefák környezik s a forró évszakban is mindig akad enyhet nyújtó árnyékos helyecske. Lakosa mintegy 6000 van, s ebből 4000 keresztény a többi mohamedánus. Meglehetősen jólétben élnek, csinosan öltözködnek és egészséges, erős emberek.

A módosabb családok házában szőnyeg s gyékény van a szobában a falak mentén elterítve; ott pihennek a család tagjai napi munkájuk után. A falon, polczokra rakva láthatni az edényeket, egy-egy nagy szekrényben pedig a család kincseit őrzik. Az ajtó közelében rendesen nagy agyag-korsók

állanak, vízzel tele zöld levelekkel letakarva, hogy a víz tovább megtarthassa frissességét.

Etkezés idején alacsony fa-asztalt állítanak a szoba közepére s arra helyezik a nagy tálat, melyben legtöbbször rizs és hus párolog. A cseléd, vagy pedig a család legfiatalabb tagja, vizet és mosdó-tálat hoz elő és vizet tölt mindenkinek a kezére. Miután ekkép tisztára mosták a kezöket, körül ülik a tálat és kiki szedeget a tálból az ujjaiival. Evés után újra megmosták a kezöket.

Ilyenféle volt kétség kívül az a ház is, amelyben József és Mária éltek a fiokkal. Jézussal. körül-belől olyan módon is, mint a mai lakosok. Mert ebben a félre eső csöndes völgyecskében hosszú évszázadokon át változatlanul maradnak fenn a régi szokások.

A város északi végénél gyönyörű mező terül el s itt van egy pompás vizü kut, melynek »Mária kútja« a neve. Ez a kut meg volt már az ősrégi időkben is és hűs vizével a gyermek és ifju Jézus is bizonynyal gyakran oltotta szomjúságát. Most is naponként kijárnak oda a városból a leányok, asszonyok, hogy megmerítsék korsóikat. Ha idegent látnak, nyájasan kínálják meg üdítő itallal.

Nazarethbe, mivel messze félre esik, kevesebb idegen látogat el, mint Betlehembe; de mégis elzarándokol oda is évenként nem egy ájtatos hívő, hogy kegyelettel megtekintse a helyet, ahol Jézus az ő élete nagyobb részét, távol a világ zajától, mély elmélkedésben töltötte el s ahonnan kiindult, hogy szenvedésektől s végre a haláltól sem rettenve vissza, hirdesse az emberiségnek az örök Igazságot.

A NAGY MONDÁS.

— Apróka történet. —

MIKOR én még diák gyerek voltam gyakran ellátogatott hozzánk Ábris bácsi, egy kedves rokonunk. Erős, piros-pozsgás, kövéres ember volt; jólétben, kényelemben élt, mégis sokszor nagyon megsajnáltam. Mert a jó bácsinak minduntalan valami nagyon nagy baja akadt.

Azaz, nem igen volt bizony neki baja, csak hogy én akkor azt még nem tudtam. Épp mert nem volt baja, minden csekélységet nagynak szeretett feltüntetni és mert egyebet nem igen talált; legtöbbször, ha apám dicsérte a jó színét, egészségét, azt felelte:

— Hagyd el! Megöl az álmatlanság. Már két hete nem aludtam.

Ezen én nagy sort sajnálkoztam, az apám pedig a fejét csóválta.

Egy napon Ábris bácsi azt találta mondani:

— Hagyd el! Már egy hete nem aludtam!

— No ennek igazán örvendek, felelt rá az apám.

Én nagyot csodálkoztam, Ábris bácsi pedig neheztelő hangon kérdé:

— Mit? Örülsz neki?

— Hogy ne? viszonzá apám komolyan. Az előtt mindig két-két hétig nem aludtál, most már csak egy hétig. Tehát világos, hogy javult a baj.

Ábris bácsi ümmögött valamit, aztán másról beszélt. Ettől fogva azonban nem nyílt alkalmam, hogy nagyon sajnálkozzam rajta, mert már a legközelebbi alkalommal azt mondta:

— Kissé bágyadt vagyok, mert az éjjel nem egészen jól aludtam.

No, ezt mindenki elhitte. De mikor tultzott nagy mondással akart részvétet keltetni, csak nevettek rajta.

Fő a fejem, mert Karácsony közeleg
S angyal-fiát vár ilyenkor a gyerek.
Izenget is mind tőlem az angyalnak,
Azt gondolják: az én szómra csak hallgat.

Ha indulok: sok pipiském vissza tart,
Mig elmondják, hol a legszebb puska, kard,
Képes könyvek, cifra kocsi, szép fa-ló,
Hajas bábu, főző edény, vasaló.

Félek, félek, fényes angyal ez idén
Nehezen jössz, alig kerülsz elibém.
S nálam marad a sok vágyó üzenet
S majd csak azok töltik meg a zsebemet.

S mégis, mégis, ennyi édes vágy remény,
Szomoru lesz, ha egy szálíg füstbe méné.
Hagyd szegénykéék, bár még egy kis darabig,
Hígyjék, várják a menny fényes angyalit!

Ha nem kaphat külön-külön mindenik:
Egy közösre valahogy csak kitelik.
Hányom-vetem, találgatom, jól van ez:
Az ajándék egy kakukkos óra lesz.

Minden ütés egy gyermeké lesz külön —
Csak az övé, szépen, amint sorba jön,
Kezdve egyen. föl egész a kilenczig,
A kilenczet kapja a legkisebbik.

A mutató mikor majd a számra jut,
Kiugrik a kicsi madár s szól: »kakuk!«
Képzelem már a vigszágot, tapsolást,
Mindenik kap, nem irigyli egy a mást.

Béla bácsi.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök”.

Görög tündér-mesék gyermekek számára, írta **Kingsley Károly**, angolból fordította **Pulszky Ágost**, hat eredeti könyvmatu képpel, diszes kötésben.

AZ ELEVEN ANGYALFIA.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

MEKKORA változás történhetik rövid idő alatt!

Milyen vigság, kaczagás volt az csak nem nagyon régen is, mind össze a mult nyáron! Majd fölveték a házat, udvart, kertet. Igaz, voltak is hozzá elegen, éppen heten, egyik vigabb kis szeleburdi a másiknál. Azaz, hogy egészen igazságos legyen: Anikó nem volt szeleburdi, inkább gondos és okos, amint illik is a testvérek közt a legöregebbnek, aki jóformán már nagy leány számba mehetett és akinek az volt a főfeladata, hogy a kicsi Gusztikára ügyeljen.

Gusztika sem volt szeleburdi, hanem a legkisebbik a hét testvér között. Tömzsi kis jószág, piros-pozsgás, pufók orczácskával, aki még nem igen régóta járt a maga lábán, még is uralkodott az egész kis társaságon. Pedig nem volt sem makranczos, sem pityergős, inkább mindig mosolygott, mindennek örült, mindenkit szeretett. Oly szeliden, kedvesen simult a testvéreihez, hogy mind a hányan versengettek, ki tegyen valamit a kedvére. Mert jó testvérek voltak mindnyájan és abban találták legnagyobb örömeiket, ha a kedves kicsikének örömet szerezhettek.

Egy napon aztán nagyot csodálkoztak. A kis Gusztikát mint ha kicserélték volna. Megindult velök a kertbe, de el-elmaradozott; nem érdekelte sem a labdázás, sem a pillangó-üzés. Hiába vittek neki szép virágot, hiába kínálták pompás érett gyümölcssel — bágyadtan, szinte szomoruan mosolygott, meg is köszönte a kedveskedést, de meglátszott, hogy nem örül igazán. És a szeme olyan furcsán ragyogott, orczácskája olyan szokatlanul halovány lett.

— Mi lelt, Gusztika?

— Mi a bajod? Fáj valamid?

Körül fogták, kérdezték, de a kicsike nem tudta megmondani, mije fáj, mi a baja. A jó Anikó pedig végett vetett a vallatásnak, ölbe kapta Gusztikát és bevitte a mamához. Mire a többiek bekerültek az udvarról, kertből, Gusztika már ágyban feküdt s az orvos bácsi aggodalmas képpel állt mellette.

Beteg a kicsike, nagy beteg!

Vége lett a házban minden vigságnak, kaczagásnak. A mama küldözte ugyan a többieket, hogy csak menjenek játszani; mentek is, de nem telt igazi kedvök semmiféle játékban. Mindig csak az ő kedves kis testvérkéjükre gondoltak. Hogy lehetnek vigan, mikor őt ott tudják a beteg-ágyon, halványan, szomoruan, lázban égve! Nincs is igazi mulatság, ha a kedves kicsike nem kaczag velök, nem tapsikol tréfáiknak. Csak ne volna sokáig beteg!

Mult pedig egyik nap a másik után, a nyár már végére is járt, de Gusztika még folyvást ott feküdt ágyacsájában. Már nem volt sem pufók, sem piros pozsgás. Megnyult, beesett az arczocskája, fakó halványság borította; de mosolygott, mikor a testvérek sorra ellátogattak hozzá, és iparkodtak, hogy fölvidítsák. Oly szomorú volt ez a mosolygás! Ugy a szívébe nyilalt annak aki látta.

Lassan-lassan valamicskével jobban lett ugyan, de a szobából ki nem mehetett, kivált mert oda künn már hűvösre fordult, az idő. Egy napon pedig az orvos azt mondta, hogy jó volna a kicsikét elvinni messzire, Dél felé, ahol nem olyan hideg a tél. S az apa egy reggel utra kelt vele

elvit
vidék

O
volt
szere
hogy
a ma

A
de a

EL

dig
még
Lesz
mind
sem
meg
szere
ha n

A
szere
neki
tán

ÉS

est,

A te
a ma
Csak
lött

Az ó
semm

oda

van!

M
ajtó

elvitte egy jó rokonhoz, aki messze délvidéken lakott.

Olyan üresnek látszott a ház, hogy nem volt többé itt, akit mindnyájan annyira szerettek! És most már nem is tudhatják, hogyan van. Minden reggel megostromolták a mamát, az apát.

— Mi hír Gusztikáról?

A szülék mindig mondtak valami biztatót, de a kis testvérek már hitetlenekké lettek.

— Ha jobban van, miért nem hozzák haza?

El-eljátszogatnak persze most is, de mindig eszökben forgott a kedves kicsike. Hát még mikor a Karácsony ünnepe közeledett! Lesz bizonyosan karácsony-fa, hoz a Jézuska mindenkinek szép angyalfiát, de fele örömük sem fog telni benne, ha nem oszthatják meg Gusztikával. Mert az igaz, az őszinte szeretet számára csak egy igazi az öröm, ha megoszthatja azzal, akit szeret.

A szülék pedig látták a meleg testvéri szeretetnek e megható jeleit. Örültek is neki és, furcsa!... össze-összenéztek, aztán mosolyogtak.

És végre meg is jött a szent Karácsony-est, de Gusztika nem lesz részes benne. A testvérek mind együtt ültek, várva, hogy a mama beszéltsa őket a karácsony-fához. Csak Anikó nem volt köztök, segitnie köllött egyben-másban a mamának.

— Szegény Gusztika! sohajtá Imrike. Az ő számára talán nem is hoz a Jézuska semmit... tudja, hogy nincs itt.

— Csak itt volna! sohajtá Lilike. Én oda adnám neki, amit én kapok.

— Én is! Én is! mondák mind.

— Ki tudja, milyen szomorú Karácsonya van! Talán most is fekszik és szenved!

Megszólalt a kis csöngettyü, kitérült az ajtó s a testvérek siettek a karácsony-

fához. Még mielőtt beléptek a mama így szólt:

— Találtok ott valallamit, ami egyiké se külön, hanem együtt mindnyájunké. Majd aztán mondjátok meg, minek örültök a legjobban?

A gyerekek besiettek a szobába. De alig értek túl az ajtón... egy percze elámultak. Aztán... no, aztán olyan ujjongás és ugrádozás következett, hogy a falakat majd kidöntötték.

— Gusztika! A mi kis aranyos kicsikénk!

Igen, a karácsony-fa alatt ott ült Anikó, ölében Gusztikával, aki megint pufók, piros-pozsgás volt és vidáman, kedvesen mosolygott, épp úgy, mint régente.

Ó, az a jó Jézuska! Eleven angyal-fiát hozott! Vissza hozta a mi édes, kedves testvérkémet, épen, egészségesen!

Messze földön nem volt ennél vidámabb, boldogabb Karácsony-est.

A KISDED JÉZUS ÉS A PÁSZTOROK.

(Képpel a 416. lapon.)

 KINEK születéséről Karácsony szent ünnepén áhítatos és örvendező kegyelettel emlékezik meg az egész keresztény világ, az üdvözítő Jézus, szegényes istállóban született és jámbor pásztorok voltak az elsők, akik imádattal borultak le előtte.

Igy mondja el a Szentírás:

»Pásztorok valának éjjel a mezőn, vigyáztán az ő nyájoknál. És ime az Ur angyala megállta mellettök s nagy fényesség ragyogá körül őket, úgy hogy megfélemlének; de mondá nekik az angyal:

— Ne féljete, mert ime nagy örömet hirdetek nektek, mely leszen minden népnek; mert ma született nektek az Üdvözítő, Dávid városában (Betlehemben.) Menjete és lássátok s ez lesz a jel nektek: találtok egy kisedet, pólyákba takarva, jászolba fektetve.

Ekkor angyalok serege jelent meg s zengte:
— Dicsőség a magasságban Istennek
és a földön békesség a jóakaratu embereknek!
A pásztorok pedig, amint az angyalok
eltűntek, így szólának egymáshoz:

— Menjünk el Betlehembe és lássuk e
dolgot, melyet az Ur jelentett nekünk.
Elmentek és ott találták Máriát és Jó-
zsefet és a jászolban fekvő kisdedet s való-
nak érték a dolgot. S visszatérvén dicsői-

A KISDED JÉZUS ÉS A PÁSZTOROK.

tették az Istent mindazokért, miket hallottak
és láttak.◀

Amit ilyképen ad nekünk hírül a Szent-
írás, arról több világ-hirű festő-művész fes-
tett képet. Egyik leghiresebb ilyen festmény
az, melyet rajzban ma mutatok be nektek.
A művésznek, ki négyszáz évvel ezelőtt élt,

Vanucci Péter volt a neve, de mint festőmű-
vészt Pietro Perugino (olvassd: Perudzsino)
néven ismeri a világ, mert az olasz Perugia
(Perudzsa) városában élt és működött sokáig.
Ott volt a fali festmény is, mely a pászto-
rokat a kisded Jézus előtt ábrázolja.

ssuk e
nk.
és Jó-
s való-
dicsői-

estőmű-
udzsino)
Perugia
t sokáig.
pászto-
ja.

FŐVÁROSI ÉS FALUSI KARÁCSONY. II. Falun. (Lásd a 402. lapon)

A FŐ-PROBA.

— Karácsonyi emlék *Döme bácsitól.* —

(Képpel a 420. lapon.)

TÜRELMETLEN örömmel, izgalommal várjátok-e ti is mostanában a pillanatot, mikor Karácsony szombatján este megcsendül a kis csöngetyü, föltáruul az ajtó és, végre-valahára! . . . szabad beléptek a szobába, hol a karácsonyfa teljes pompában ragyog? Gondolom, úgy van ez most is, mint amikor még én is kis legénysorban álltam és ilyen módon türelmetlenkedtem.

Ezt csak most vallom meg. Akkoriban dehogy árultam volna el! No persze, még bizony engemet is olyan oktondi gyerekek néznének, mint az Aranka hugocskámat, aki két esztendővel fiatalabb és mindig áhítatos, boldog képpel hallgatja, ha a Jézuskáról van szó. Mindent elhisz, amit mondanak és úgy örül neki! Én, az más! Ma-holnap diák-sorba jutok, meg kell mutatnom kis hugomnak, hogy kicsi hija, már-már embernői ember vagyok.

Azon a Karácsony szombatján, amelyről most szólok, a rendesnél valamivel korábban ebédeltünk, ebéd után pedig a mama szépen felöltöztetett bennünket és így szólt:

— Gyerekek, ti most menjetek a szobátokba és játszogassatok szépen, amíg nem szólitalak. Tudjátok, ma este itt nálunk lesz együtt az egész rokonság és ilyenkor látogat el a Jézuska oda, ahol jó gyermekek vannak. Talán hozzánk is ellátogat, hiszen elég jók voltatok.

— Ó, én nagyon iparkodtam! szólt Aranka némi aggodalommal.

Én nem szóltam semmit, inkább félig gunyosan nevettem. Mint ha bizony nem tudnám az igazat! Jól láttam én, mikor

azt a fenyő-fácskát bevitték a vendégszobába. Azt is láttam, mint jött hol a mama, hol az apa, hol a néni egy-egy csomaggal, melyet rejtegetni igyekezett; az a csomag aztán eltűnt, a vendég-szoba pedig folyvást csukva volt. Persze, csak előtünk gyerekek előtt, ami engemet nagyon boszantott, míg Aranka boldog megnyugvással mondta:

— Tudod Dömi, oda látogat el a Jézuska . . . szépen előkészítik, hogy méltón fogadhassuk.

— Ó te buksi! Hát azt hiszed, hogy? . . . No, csak hidd! Te még nem tudhatsz mindent úgy, mint én.

Kiváncsinak azonban roppantul kíváncsi voltam, hogy mi minden lesz majd ott a karácsonyfa alatt. Nehezemre esett, hogy el ne áruljam Aranka előtt, aki bámuló tisztelettel tekintett reám, hogy olyan foghegyről beszélek.

Bementünk a szobánkba, de nem volt türelmünk semmiféle játékhoz. Még csak a mamánál sem aggatózhattunk, mert nagy munkában volt: kalácsot sütött. Roppantul szerettünk volna segíteni, kiváltképen a mazsola-tisztításnál, dió-törésnél, a barack-iz, málna-iz fölkenésénél; de a mama is, az öreg szakácsné is kereken kijelentették, hogy semmi szükségök sincs a mi segítségünkre, sőt sokkal jobban boldogulnak, ha nem lábatlankodunk a közelökben.

— Maradjatok a szobátokban, mondá a mama. Még bemocskolnátok a szép ruhátokat.

Dehogy volt maradásunk! Bementünk, de mihamar ismét találtunk valami ürügyet, hogy a konyha felé settenkedjünk.

Amint egy izben megint arra felé ólalkodtam, láttam, hogy a mama a konyha

küszöbén áll s apával beszél. Azt is hallottam hogy apa így szólt:

— Próbát tartottam... minden rendben van. A gyertyácskák jól vannak erősítve, sorra meggyújtottam valamennyit, nem lesz hiba.

Aztán kulcsot adott át a mamának.

— Itt a kulcs, ha talán még valami rendezni való jut eszedbe. Én most egy kis időre elmegyek, még dolgom van a városban.

A mama átvette a kulcsot és letette egy közeli székre, mindenféle konyhai eszköz mellé.

Arra a kulcsra pedig én mingyárt ráismertem. A vendégszoba kulcsa volt.

Megint csak vissza küldtek a szobába. Kis hugocskám boldog képpel ült a pamlagon (Lásd a képet a 420. lapon.) ahová én is melléje telepedtem, mert alig várta, hogy beesteledjen. De a Jézuska csak gyertya-gyújtás után jön.

— Nagy buksi vagy te Arankám!

— Mit? Miért?

— Hát azt hiszed, azért kell várunk, mert még nem jött meg a Jézuska? Hahaha!

— Hogy ne? Ő hozza a sok szép ajándékot.

— Mondom, nagy buksi vagy. Ott van az már mind a vendég-szobában.

— Ó persze! hitetlenkedett a kicsike, nagy szemeket meresztve reám.

— Ha mondom! Én csak tudom! Be is tudnám bizonyítani... és... és mindössze az kellene, hogy elhozd azt a kulcsot, amely a konyhában van az ajtó melletti széken. Azt hiszem még most is ott van.

— Miféle kulcs az?

— Majd meglátod. Én nem hozhatom el, mert épp most kergettek ki a konyhából... de te benézhetnél újra oda. Ügyesen elcsened a kulcsot és ide hozod... de vigyázz ám, hogy rajta ne kapjanak.

A kicsike habozott, kétségeskedett. Alkalmasint nem is értette jól, miről van szó. Annál jobban tudtam én, mit akarok.

— Menj hát szaporán! unszoltam a kicsikét. Nagyon jó mulatságunk lesz... hiszen ugy sem tudjuk, mibe fogjunk.

— De hát miféle mulatságunk lesz azzal a kulccsal?

— Miféle? Haha! Nagyszerű! Apa azt mondta, hogy próbát tartott... no, mi meg főpróbát fogunk tartani a karácsonyfa-ünnepből. Majd meglátod, mit mindent tudok én, amit te nem tudsz. No, szaladj és hozd el a kulcsot!

Aranka még ekkor is alig ha értette az egészet; csak azt tudta, hogy valami ritka jó mulatságot ígerek, amely a karácsonyfával függ össze. Kisietett tehát és rövid idő múlva a kulccsal tért vissza.

— Nagyon jól van! kiáltám diadalmasan. Most mindjárt megtudjuk, mit hoz nekünk a Jézuska.

— Már ugyan hogy tudhassuk azt meg, mikor még nincs itt?

— Jőjj csak velem, kis oktondi!

— Hová?

— A vendég-szobába, ahol a karácsonyfa áll.

— Jaj te! Azt nem szabad!

— Csak jőjj, nem fogja tudni senki. Apácska nincs itthon, a mamának pedig még dolga van a kalács-sütésnél.

Hugocskám még ellenkezett egy kicsit, de végre is győzött benne a kíváncsiság, hogy láthassa a titokzatos szobát. Jött

hát utánam, eljutottunk az ajtóhoz. Mi tagadás, biz' a kezem reszketett, mikor a kulcsot a zárba toltam; de ne hogy a kicsike előtt félelmet mutassak, azt semmi szín alatt sem viselhettem volna el. Elszántan kinyitottam az ajtót, föltártam és legelőször is... nem láttunk semmit. Az ablakok táblái tudni illik be voltak már zárva.

— Várj csak, mindjárt hozok egy pár gyújtó-szálat! mondám.

Mihamar vissza tértem a gyújtó-szálakkal s mindjárt az ajtóban meggyújtottam egyet. Nagyon csekélyke világosságot terjesztett a tágas szobában, de látni lehetett a gyönyörűen fölékesített karácsonyfát, mely a fehérrel terített asztalon állt. Alatta sok-

... BOLDOG KÉPPEL ÜLT A PAMLAGON. (Lásd a 419. lapon.)

féle holmi volt elhelyezve, de hogy micsoda, azt nem láthattuk.

Ha ennyivel beértem volna! De már uralkodott rajtam a gondolat, hogy fő-próbát rendezek. Hadd lássa Aranka, hogy majd később, mikor mamáék be fognak minket hívni, semmi sem lesz külön, mint amit most én mutatok be.

— Megállj csak, mindjárt meglátsz mindent. Meggyújtom a karácsonyfán a gyertyácskákat.

A székről felkapaszkodtam az asztalra, elővettem a gyújtós-katulyát s meggyújtottam az egyik gyertyácskát. Aranka az asztal mellett állva, szinte száj tátva bámult; pedig hát mi könnyebb, mint egy ilyen gyer-

egy pár
szálakkal
m egyet.
rjesztett
t a gyö-
mely a
atta sok-

tyácskát meggyújtani? Csakhamar égett a második is. Most magasabban akartam egy harmadikat meggyújtani, de amint az égő gyújtó-szállal feléje nyultam, a láng a tarka papiros-diszitést érte s a lenge, gyülékony füzérek iziben lobbot vetettek. Mint a tüzkigyó siklott végig a láng a papiros-lánczocskán, egyikről a másikra; egy pillanat alatt lobogó lángban állt az egész karácsonyfa!

Rémülten kapkodtam pusztá kézzel ideoda, hogy elfojtsam a tüzet. Szörnyü ijedelmemben szinte nem is éreztem, hogy össze-égetem a kezeimet, csak arra lettem figyelmes, hogy Aranka rémülten kiáltja:

— Jaj, Dömi, a ruhád is ég!

Csakugyan, a zekém is égni kezdett. Eszemet vesztve ugrottam le az asztról, reá hugocskámra. Borzasztót zuhanva terültünk el a földön s az én égő ruhám meggyújtotta az Aranka lenge ruhácskáját is, mire ő velő-rázó sikoltásba tört ki.

Ez volt a szerencsénk. A rettenetes sikoltás kihallatszott a konyhába s a mama aggódva futott be. Ott talált bennünket az égő karácsonyfa alatt, szintén égő ruhákkal. Fölkapott egy szőnyeget és ránk borította. Hogy aztán mi történt, nem tudom, mert az ijedtségtől, égési sebek fájdalmától épp úgy elájultam, mint szegény kis hugocskám.

Mikor fölocsudtam, ágyamban feküdtem. Szemközt a másik ágyban Aranka, épp úgy bepólyálva, össze-vissza bekötözgetve, mint jó magam. S ott állt mellettünk a mama, apa és az orvos, mind nagyon komoly képpel.

— Kilábolnak, de vagy hat hét bele telik, szolt az orvos.

Karácsonyfa-ünnepről, a Jézuska ajándékairól persze szó sem volt. Lassan-lassan föllábadtunk, de a Karácsonyi angyalfiát nem kaptuk meg. Szegény hugocskám sokszor nagyot sóhajtva, panaszosan nézett reám s csak a következő évi Karácsony vigasztalta meg.

De akkor már nem rendeztem főpróbát a karácsonyfa-ünnepből.

VARATLAN VENDÉG.

— Levél *Forgó* bácsihoz. —

KEDVES *Forgó* bácsi! A jó minapában leirtam egy diák-tréfát egyik nagybátyámról. Örülnék, ha egyik-másik olvasótársam még emlékezne rája. Engedje meg, hogy ez-uttal még egy másik esetet is írjak meg róla, mely furfangban tán még az elsőt is felülmulja.

Az én nagy-bátyám, mi türes-tagadás, pajkos gyerek volt.

Már kicsi korában is nem egyszer esett meg vele, hogy betört fejjel hozták haza, hol puttonyban, hol lepedőben.

El lehet képzelni ezek után, hogy midőn az iskolába bekerült, mennyire zajos leányke volt ő kelme és hogy mennyi csinyt követett el.

Alig mult el hét, hogy az iskolában be nem zárták. Már kezdte sokallani.

Egyszer sertés-ölés volt nálunk, ami a gyerekeknek mindig nagy mulatságára szolgál. Édes anyja azonban mégis csak elküldötte az iskolába, mondván: hogy az iskolai órák után is elég ideje lesz a disznó-tor örömeit élvezni.

Azonban mi történt? Az én bácsimat megint ott fogták az iskolában. Valami imosztorkodáson rajt' érték, s ezért a tanár ur ott marasztalta ebédre.

látsz min-
n a gyer-
ztalra, elő
yújtottam
az asztal
mult; pe-
yen gyer-

Már most mit tegyen?

Előtte lebegett az otthoni öröm, a jó friss kolbász, hurka, s egyéb gyönyörűsége a bő disznó-tornak.

Egy ötlete támadt.

Midőn a tanár menni készül, eléje áll a fiu és így szól:

— Tanár ur kérem, édes anyám tiszteli tanár urat és kéreti, lenne szerencséje tanár urhoz ma ebédre.

A tanár ur egyet ránt a kabátján, s így szól:

— Jól van no! Ez egyszer megbocsátok. Jöhetsz velem.

S megindultak együtt kézen fogva.

Otthon már nagyban folyt a munka.

Édes anyja szinte megijedt, látva az érkező vendéget, aki mély tisztelettel kijelentette, hogy a szives meghívásnak ime eleget kívánt tenni.

Csak a fiura kellett ránézni, s vigyorgó arcából már ki is olvasta édes anyja, hogy az ő drágalátos gézengúz fia találta ki ezt a cselt, hogy a büntetéstől megszabaduljon s hegyébe még részesüljön is a sok izes falatban.

Nem nagy sor az egész — de így disznó-ölés idején kapóra jön az ilyen történetke is; persze, hogy nem követendő példa gyanánt közölte

Forgó bácsinak hü olvasója

Nékám István.

JUTALMAK KISORSOLÁSA.

EZ a szám levén az utolsó ebben az esztendőben, elérkezett az ideje annak is, hogy megtartsam a jutalom kisorsolását azok közt, kik az egész éven át a legkitartóbb buzgalommal oldották meg a rejtvényeket és feladványokat s be is küldték a megfejtést.

Örömmel tapasztaltam, hogy a most lejáró évben is nagy volt az ilyen szorgalmas hiveim száma. Még pedig a következők szereztek érdemet rá, hogy a sorsolásban részt vehessenek:

Mérey Agosta, Ebeczky Gabriella, Hampel Ferencz, Boros Emmike, Kazy Livia, Herczeg Ilonka és Albert, Veress Gizella, Hajnik Ilonka, Badics Gizella, Graefl Márta és Paula, Máder testvérek, Hollós, László, Fried Ernő és Béla, Bárdosy Valéria, Preisach Frida, Husz Miczike, Zaborszky Dezső, Sziklay Vera, Virág Rózsika és Juliska, Koronthály Zoltán, Murgu Jancsi, Gyika Marianne és Alice, Kossaczky Gyula, Nagy Lenke és Ernő, Zmeskál Istvánka, Erdődy László, Jusztusz Hajnalka, Masjon Márta és Vili, GyermeK Kálmán, Kálvín Erzsike, Morzsányi Ella.

A jutalmak kisorsolása szabályszerűen megtörténnén, nyertesek lettek:

Graefl Paula és Márta, Poroszlón. Jutalmuk: »*Hetedhét Országról*« Mese-gyűjtemény, írta: *Kemenczky Kálmán*, diszkötésben.

Ebeczky Gabriella, Budapesten. Jutalma: »*Tündérmesék a való életből*«. Elbeszélések fiatal lányok számára. Írta *Ambrozovics-Meszlényi Ilona*, rajzokkal, diszkötésben.

Fried Ernő és Béla, Budapesten. Jutalmuk: »*Tholdi Miklós*«. Regényes korrajz nagy Lajos király idejéből. Az ifjuság számára írta *Donászy Ferencz*, számos képpel, diszkötésben.

LÁSA.

ebben az
 je annak
 sorsolását
 a legki-
 g a rejt-
 s küldték

a most
 en szor-
 a követ-
 a sorso-

lla, Ham-
 zy Livia,
 s Gizella,
 Graeff
 x, Hollós,
 Bárdosy
 Miczike,
 a, Virág
 Zoltán,
 és Alice,
 és Ernő,
 ló, Jusz-
 és Vili,
 ke, Mor-

lyszerüen

ön. Jutal-
 se-gyűjte-
 án, disz-

Jutalma :
 eszélések
 brozovics-
 kötésben.
 n. Jutal-
 s korrajz
 uság szá-
 mos kép-

MIÉRT ÁZIK ANTIKA?

— Apróka történetke. —

MEGÁZIK esőben mindenki, aki ernyőt nem tart a feje fölé. Ebből a nagyon egyszerű okból ázott meg Antika is nagyon sokszor, ami egyéb iránt semmi kárt vagy veszedelmet sem tett benne, mert ilyen időben a mama a csuklyás, vizmentes kis köpönyegét adta rá és szőr-kucsmát nyomott a fejébe.

Antikát mégis nagyon bántotta, hogy apa, mama, gimnazista bátyja, mind ernyővel jár ha eső esik, csak neki kell mindig áznia. És így természetesen az lett egyik hő kívánsága, vajha neki is volna ernyője!

— Nem bírsz te még vele! mondta a mama.

De Antika erősen bizott magában. Mindjárt elő is vette a mama ernyőjét és megmutatta, milyen jól tud vele bánni. És hő vágyódása végre teljesült is. Éppen Karácsonykor.

Biz' az nem éppen remek, nem is új portéka volt. Az új ernyőt Béla kapta, a gimnazista; az ő eddigi ócska ernyője pedig, melyen bizony-bizony jókora lyukak és repedések tátongottak, Antikának jutott. »Ha kalács nincs, kenyér is jó«, gondolta Antika; a vásott ernyő is jobb a semilyen ernyőnél; örült hát neki nagyon, jobban mint Béla az ujnak.

Amde akinek nincs szerencséje, annak ernyője is hiába van. Épp amióta megkapta Antika az ernyőt, de hogy akart csak egy csöppecske eső is esni! Folyton-folyvást nap sütött, száraz idő járt, nem volt szükség ernyőre. Csak a szobában próbálta Antika, hogyan fog majd az ernyő alatt büszkén

lépegetni, ha majd egyszer mégis megered az eső. Mert hiszen csak nem tart örökké ez a borzasztó szárazság!

Nem, semmi sem tart örökké. Egy szép napon — azaz voltaképen egy förtelmesen csuf, de Antikának mégis nagyon kedves szép napon — nagyot fordult az idő-járás. Hatalmas széllel jött a zuhogó eső; aki tehetett, otthon maradt, vagy hajlék alá menekült. Csak Antika indult ki az ernyőjével. Most végre kipróbálja. A mama látta s oda szólt:

— Ki ne menj! Nagy szél fuj, nem lehet ernyővel járni.

No persze! Már ugyan mért ne lehetne? Csak jól kell fogni.

És titokban kiosont, a kapu előtt kifestette az ernyőt és megindult. De még gyorsabban utra kelt az ernyő, mert a szél iziben bele kapaszkodott, kirántotta az Antika kezéből, magasra emelte, aztán lecsapta egy sebesen robogó kocsi alá. A lovak, kerekek dirib-darabokra tördelték. Vége volt.

Keservesen sirva tért Antika az ernyője roncsaival haza.

— Ó, ez a förtelmes szél! Minek is van szél a világon?

— A szélnek van oka és van haszna is, felelt a mama. A káromnak nem a szél az oka, hanem te magad, mert nem hallgattál az intésemre. Te bánod is meg, mert most már megint csak nincs ernyőd.

És ezért ázik Antika.

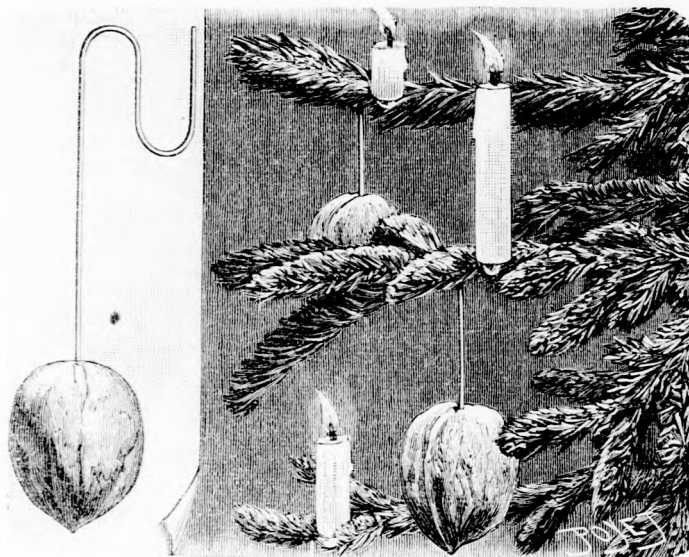
A KARÁCSONYFA GYERTYÁCSKÁI.

EZER meg százezer hajlékban készülődnek vidám kedvvel a kedves Karácsony szent estéjére. Már ott áll a karácsonyfa, csak föl kell diszesíteni, hogy méltó legyen a Jézuska látogatására.

A karácsonyfa földiszítése nem is jár valami nagy nehézségekkel. Nem igen kell hozzá egyéb, csak egy kis izlés és ügyesség. Van azonban az ékesítésnek egy részlete,

mely némi fejtörést okoz: s ez az, hogy a gyertyácskákat mily módon erősítsük oda a fa ágaira. Ha egyszerűen oda kötjük, akkor az ággal együtt busan félre konyulnak és a megolvadt viasz lecsöpög rá a karácsonyfa alatt elrendezett holmira, az ott járó emberekre, sőt a ferdén égő gyertya néha még föl is gyújtja a karácsonyfát s ijedelmet, bajt okoz.

Epp ezért sokféle módon próbálgatják, miképen lehetne a gyertyácskákat úgy

A KARÁCSONYFA GYERTYÁCSKÁI.

erősíteni oda, hogy egészen egyenesen álljanak. Ajánlok egy épp olyan egyszerű, mint gyakorlatias módott.

Vékony, könnyű darabka drótot — akár hajtút is — görbits meg olykép, mint a rajzon a bal-oldali ábra mutatja. A fölfelé meredő rövidebbik ágára rátűzöd a gyertyácskát, a lefelé nyuló hosszabik ágra pedig aranyozott diót, narancsot, vagy más efféléit, amivel a karácsonyfát ékesíteni szokás. Szorosán ügyelni kell azon-

ban arra, hogy a drótnak fölfelé és lefelé nyuló ágai tökéletesen egyenesek és egymással egyenközü vonalban legyenek.

Az ekkép fölszerelt drótot a hajlásánál fogva reá akasztván a karácsonyfa ágára, a gyertya mindig egyenesen fog állani. az ág maga bár merre és bár mennyire meghajtott legyen is. Mert a drót alján levő ellensúly kényszeríti a gyertyát, hogy függélyes állásban maradjon.

az, hogy
erősítsük
rüen oda
usan félre
lecsöpög
t holmira,
erdén égő
a kará-

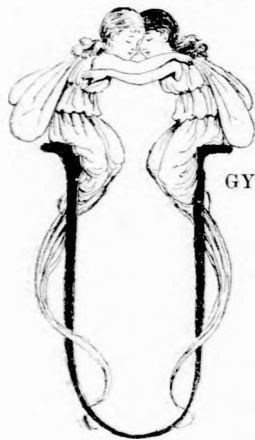
bálgatják,
ákat ugy

és lefelé
és egy-
nek.
hajlásánál
fa ágára,
állani. az
yire meg-
alján levő
hogy füg-

JÓ SZIV MUNKÁJA. (Lásd a 426. lapon.)

HOGY CSALTA MEG MARGITKA A MIKULÁST.

GYAN melyőtök szivecskéje nem dobbant nagyot, mikor először hallotta, hogy: »Jön a Mikulás!« A Mikulás, ez a minden-tudó és bőkezű, szigoru de jó öreg szent.

Bizony a kis Margitka is nagy kíváncsisággal nézett a jelentős nap elibe; de mikor hallotta, hogy a rossz gyermeknek virgácsot szokott hozni, megszeppent: hát ha ő is azt kap majd? Hiszen sokszor mondták neki: »Margitka, ne légy rossz! Mert hát ha megbüntet a Mikulás!«

Három napig tanakodott magában, kitegye-e a czipőcskéjét vagy sem. És minden öt perczen másként határozott. Csábitotta nagyon az ajándék, de mikor a virgácsra gondolt, kész volt inkább mindenről lemondani. On-bizalma pedig igen kevés volt és mind-untalan csak elő állott a borzasztó fontos kérdéssel:

— Mamám, kitegyem a czipőcskémet? Amire mindig ugyan-az volt a felelet:

— Ahogy akarod, kicsikém.

— De mama, hogy tudja azt meg a Mikulás, hogy én rossz voltam? Körülszorgatja és megérzi a czipőn? Mamám, csinál-tass nekem ujdonat-uj czipőt, azt teszem ki.

— Ah, az nem ér semmit! mondá a mama. Mihelyt valakié, megismeri róla a

gazdáját. Az uj czipőcskéről is rád fog ismerni.

— Akkor nem teszem ki. Nem, nem! mondá határozottan Margitka. De tudom már mit teszek, mamám! Kiteszem a te czipődöt. Te bizonyosan jó voltál, mert a mamák mindég jók, ugy-e? Aztán amit te kapsz a Mikulástól, azon ketten megosztunk!

És úgy tett amiként beszéle. A hamis kis Margit fogta magát, este elcsente a mama czipőjét és szép suttyomban kiállította az ablak közé. Persze, kurta volt aznap az éjszaka, és mikor Margitka az ő ragyogó kék szemeit fölvetette, első gondja volt az ablakhoz futni.

És nagyot kaczagott, mikor látta, milyen jól számított. Mert a mamák mindig jók, hát virgács nem lehetett benne. No de nem volt abban játék sem, hanem sütemény és czukorka annyi, amennyi csak bele fért. A kis lurkó felkuporodva az ágy tetejére ki is borította és a boldogságtól sugározva nagy lelki-ismeretesen osztotta két felé: egyik felét magának, másik felét nekem.

A Margitka mamája.

JO SZIV MUNKÁJA.

(Képpel a 425. lapon.)

A VIRGONCZ, egy kicsit bizony-bizony pajkos Lola talán még soha sem volt olyan csöndes, okos és illedelmes, mint amióta testvér-nénikéje, Esztike, ott künn a folyosón sugott valamit a fülébe.

Akkor is pajkoskodott Lola s nem hallgatott a szép szóra; még arra sem, mikor Esztike így szólt:

— Meglásd, ha rossz leszel, semmit sem hoz számodra a Jézuska!

— O, azért még hoz ha akar, felelt a makacs kicsike. Ha nem akar, nem hoz, akár milyen jó leszek. Lám, a Terike azt mondja, hogy ő mindig jó, mégsem hoz neki semmit a Jézuska. Pedig ő még beteg is.

Ugyan-abban a házban, hátul, sötét udvari kis lakásban élt ugyanis egy szegény özvegy asszony a leánykájával, Terikével. Éppen akkora leányka volt, mint Lola, csak hogy vézna, sápadt, beteg s ritkán jöhetett ki akár csak az udvarra is. Nagy szegénységben élt az özvegy. Biz' ott nem volt semmi készülődés Karácsony estéjére.

Mikor Lola ezt a Terikét említette, akkor sugott neki Esztike valamit. A kicsike eleinte nagyott nézett, aztán örvendezve mosolygott.

— Az nagyon jó volna. Majd én is segítek.

És még az-nap dologhoz láttak, még pedig furcsa dologhoz.

A lom-tár egyik zugában sok régi képes ujság volt fölhalmozva. Semmi hasznát sem lehetett venni, mert alig akadt közte ép példány. A gyerekek szét hurezolták, eltépdesték s a mama nem rég azt mondotta a szakácsnének:

— Föl kell tüzelni!

Ugyan-ott hevert egy eléggé szép kötésű nagy könyv is, melynek csak elől volt néhány lapja számokkal tele írva, a többi tiszta papiros volt. Az apa kezdett ebben számadásokat vezetni, de aztán abba hagyta. Most Esztike elő vette.

— Elől ezt a néhány lapot kivágjuk . . . különben nem férnénk bele.

Aztán a tüzre szánt ócska képes ujságokat vette elő és sorra kivagdosta belőle a képeket. Buzgón segített Lola is amennyire telt tőle. Mikor már nagy csomó képecske

gyült össze, következett az igazi munka: szépen rendezték, csoportosították a képeket, aztán beragasztották a könyvbe. Egyik lap szép tájképekkel telt meg; a másik emberek, állatok, tündérek, házak és paloták képeivel s biz' az nem csekély fáradságba került, míg minden oldalt ügyesen, izléssel, tetszetősen össze állítottak. Esztike rászánta minden szabad idejét, a kis Lola pedig tudni sem akart semmi egyébről. Órákig a szavát sem lehetett hallani. Csak nézte a testvére munkáját, segített is, amennyire tudott.

Végre elkészült a munka, még pedig nagyon jól. Olyan szép és mulatságos képes könyv jött létre, hogy Lola nem győzte forgatni s fölkiáltott:

— Olyan szép, hogy . . . hogy nekem is jó volna.

De amint Esztikének a komoly, feddő tekintete rá esett, sietve tette hozzá:

— Nem, nem . . . hiszen csak úgy mondom . . .

S megjött a Karácsony-est. Mielőtt még Loláéknál kigyultak volna a karácsonyfa gyertyácskái, kopogás hallatszott a szegény özvegy asszony ajtaján s egy kicsike leányka lépett be, kezében nagy könyvvel. Az ágyban sápadtan fekvő Terikéhez lépett és így szólt:

— Nézd csak át azt a képes könyvet . . . tetszenék-e neked?

A kis beteg bele nézett.

— Ó, hogy ne? Hiszen nagyon szép! . . .

— Hát ezt neked küldi a Jézuska én velem. Jó szívvvel dolgoztunk rajta én meg Esztike, fogadd szívesen.

S látván a kis beteg örömét, oly boldog érzéssel tért haza, hogy talán még akkor sem volt boldogabb, mikor ő maga kapta meg a karácsonyi ajándékait.

SIRBOLTBAN.

— Példázat. —

Irta *Vilma* néni.

retet és hűség emléke,
hozzám fűzték mindvégig.
Enyém vala Ó!

Igy szólt Bavía és nehéz köncsepeket
hullatott a nemes szenvedőnek koporsójára.

Majd közeledik egy hatalmas női alak
és jobbját a koporsóra helyezve, így szól:

— Enyém Ó! Az én földemen ringott
gyermekének bölcsője, az én földemben
gyökerezett az ő fejedelmi széke, az én földem
öleli magához az ő megszentelt hamvait
és magába foglal mindent, amiért az ő
nemes szive dobogott. Enyém Ó!

Igy szólott Austria.

Végül, busan lecsüngő fejjel, közeledik
a harmadik alak.

— Igazatok van. A tied, Bavía, volt
Ó. És most a tied, ó Austria! De enyém
marad örök időkre! A te szereteted életet
lehelt testébe; a te hatalmad még a halálban
is hozzád fűzi. De ami kegyeletünk
ismét fölkelti, új életet kölcsönöz neki.
A Kárpátok büszke ormától, le az alföldi
rónaságig; a fényes palotában s a szegényes
viskóban: szájról-szájra jár a mi Nagy-Asz-
szonyunk hire, szeretete, jósága, fensége.
Népemnek minden rétege: a nagy ur, s a

ALIG némultak el a gyász-dalok, alig
helyezték örök nyugalomra drága
királynénk *Erzsébet* koporsóját, midőn
három női alak jelen meg a sirbolt új
lakójának koporsója előtt.

Az első, kinek vonásaiból a női gyengéd-
ség és szeretet sugárzik, a koporsóra borul
rá és így szól:

— Enyém volt Ó! Az én földemből
származott. Bár ha más, idegen földbe ültet-
ték is; a legdrágább, a legszentebb, amit
az ember bír, amitől életének utolsó lehel-
letéig sem tud megválni — a boldog gyer-
mekkorra való emlékezés, a szülői házban
átélt ifjuság, a szülő-föld iránt érzett sze-

napszámos, önként ajálja fel filléreit, hogy a mi imádott királynénk emlékét megszentelje és magasztos alakját márványban örökítse meg.

Enyém leend ő váltig. Tied Bavaria, az ő gyöngéd emlékei. Austriához fűzik legbüszkébb anyai reményei. Enyémekek azonban az önzetlen kegyelet s a fennkölt törekvések, melyek az emlékezetben gyökereznek és melyeknek virága a reménység!

Igy szóla Hungária és áldólag terjeszté ki karjait királynőjének koporsója fölé.

— Enyém leend időtlen időkig!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 24-dik számában közölt találós mese megfejtése:

<i>Fél</i>	<i>Szél</i>
<i>Czél</i>	<i>Tél</i>
<i>Dél</i>	<i>Nyél</i>
<i>Kél</i>	<i>Él</i>

Helyesen fejtették meg: Liptay Tibor, Oppenheim Irén és Stefi, Deutsch Lili, Murgu Jancsi, Rosenfeld Erzsé és Dalma, Flór Anna, Klein Janka és László, Mérey Ágosta, Aninger Laczika, Altstock Hugo, Hell László, Gsemek Ralva (? Vagy talán *Gyermek Kálmán?* Ismételten intettek, írj gondosabban, ne hányd-vesd el annyira a betűket. Jövőre az ilyen soraidat nem fogom többé figyelembe vehetni. *F. b.*), Pávai-Vajna Gabriella, Pilz Erika és Felice, Fried Ernő és Béla, Herczeg

testvérek, Kloos Gizella (részben), Mäder testvérek, Luczenbacher Ada, Kovács Miczike, Szitányi Matild, Hegedűs Zoltán, Behr Hilda, Ebeczky Gabriella, Hampel Ferencz, Szirmai József, Háty Irén és Juliska, Grossmann Sándor, Kuliu Margit, Hajnik Ilonka, Kolisch Ferencz és Pál Vuskits Józsa, Polnitzky Leo, Robitsek Magda, Neubauer Elza, Gyika Marianne és Alice, Führer Margit, Nagy Lenke és Ernő, Graef Paula és Márta (Levélekétek ismét eltölté nehéz illatával az ő és új Athenaeumot. *F. b.*), Boros Emmike, Török Gabriella, Izsák Erzsé és Zsiga, Preisach Frida, Balogh Erzsike, Jákó Margit, Kovácsy Berta, Bachrach Laczi, Szelke Béla, Klein Imre, ifj. Somogyi Zsigmond (Máskor ne hányd el ugy az irásodat! *F. b.*), Hartstein Károly, Jurenák Ferencz, Pethő Zoltán, Heller László, Bárdosy Valéria, Záborszky Dezső, Heller Béla, Milhofer Frida, Virág Rózsika és Juliska, Toperczer Ödön, Osztóics Irén, Hartváni Zoltán, Hayden Sanyika, Badiés Gizé, Veress Gizella, Seyderhelm R. Feri, Schwarz Irénke, Erdős Ella, Heiter Ella és Margit, Czákó Imre és Miklós, ifj. Némethy Károly, Zmeskáll Istvánka, Váry Ilonka és Mariska, Schmidt Pista, Kazy Livia, Toldy Lenke, Ghillany Imre, Szabó Ilonka és Miklós, Kellner Mariska és Bözsike, Kalmár Endre, Khindl J. (Nevedet egészen ird ki! *F. b.*), Szemeray Annuska és Irénke, Hanvai Ilonka, Werker Albert, Kazy Péter, Péterfi Vilma, Bloch Margit és Andor, Vay László, Könyöki Ilona, Sziklay Vera, Husz Miczike, Matolcsy Elemér.

A jutalom kisorolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Rosenfeld Erzsé és Dalma, Budapestben*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Apró szindarabok«* gyermek-előadásokra gyűjtötte *Forgó bácsi*, díszes vászonkötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LV. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Milhofer Frida, Zmeskáll Istvánka, Török Zoltán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A Karácsonyi és Ujévi ünnepek alkalmából hozzám érkezett nagy-számu szives kívánságokra külön-külön nem mondhatván köszönetet: így összefoglalva küldöm meg azt nektek s egy ölelés-sel zárlak karjaimba mindnyájatokat.

Boldog ünnepeket!

F. b.

*

Wargha Manó. Ha kitartásod akkora lesz, mint a mekkora a tehetséged, még jeles piktor válhat belőled. — Gyémánt Elek. A 2-ik számu bekerül. — Heller Béla. Kettejét közre adom. — Balogh Erzsike. Mások még többször küldtek már

be megfejtést s még sem nyertek. Nem is követelőztek mert 1-ször a szerencsét nem lehet igazgatni, 2-szor elégtételüket abban látták, hogy helyesen fejtették meg. A példájukon megindulhatnál te is. A levélkét magad irtad? — **Führer Margit.** A kiadó-hivatalnak szólj. A czim-szalag nem tartozik a szerkesztőégre. A művelt nyugaton egyébként minden leány-gyermek kisasszony s minden fiucska ur. — **Kardoss Antalka.** A »vilányos« szót apránként elhagyogadják s inkább a »villamos« szóval élnek, amely helyesebb is. — **Kellner Bözsike és Mariska.** Örömmel fogadlak apró híveim sűrű soraiba titeket is. — **Kazy Livia.** A pompás pecsenye jól esett, de még sokkal jobban az az érzés amely küldésére biztatott. Nagyon szépen köszönöm. — **Werkner Albert.** Az első nagyon is könnyű. A másikat meg nem merítetted ki. Hol marad a *kirakat, gyur, tókar, akarat, tur, gyanta, ragya, rák, vak sat.*? De, már azt látom, idővel jókat fogsz beküldeni. — **Szemkö Barna.** A rejtvényt jól megszerkez-tetted, a fölvetett név azonban már egyszer elő fordult ebben az alakban. A »Kis Lap« igenis jár néhány magyar királyi herczeg-kisasszonynak. — **Keresztély Marianne és Ernő.** Az az ujévi megemlékezés ajándék lesz, mely mindnyájatokat megillet, és nem jutalom. A »Kis Lap« az ő hívei között nem fogdossa az előfizető-fogdosókat. Aki járattja a »Kis Lap«-ot, azt örömmel fogadom, de nem hajszolom. Ezt nem engedi a lap méltósága és feladatának komolysága. A csinos irás melyötöké? — **Toldy Lenke.** A *Lenzi* név fiut illet, mert a *Lőrincz*ből alkotta a szokás Ha a czim-szalagon megfiuznak, a helyre-igazítás végett fordulj a kiadó-hivatalhoz. — **Herczeg Albert.** Felöltött fiuknak való lapot nem ismerek magyart. Már a felnőtt lányok e-részt jobban jártak. Van ugyanis egy közlönyük, a »Magyar Lányok«, melyet jelesül szerkeszt Tutsek Anna. — **Serák Margit.** L-g-helyesebb az évnegyed lejártá előtt ujitani meg az előfizetést. Az október-decemberi évnegyed épp 1-járóban lévén, most fordulj a kiadó-hivatalhoz. A rejtvényed nemes érzelmekről tanuskodik, de ilyen szerkezetben, bár szabatos, nem közölhető. A pótolandó szavaknak is értelmöknek kell lenniök. Apoly, uza, ord, stb. magyarban nem jelentenek semmit. Ez utba-igazításomon elindulva, ezen tul bizonyára olyanokat fogsz beküldeni, amelyek teljesen beválnak. — **G. I.** A »Kis lap« karácsonyi számát még a mult hó derekán állítottam össze. Ennél fogva a kedves alkalmi rajz megkésett. De, Isten kedvezésével közölhetem a jövő évben. A mesére csak később kerithetnék sort. Kérem erre nézve a szives nyilatkozatot. — **Sziklay Vera.** Jó biz' az, csak hogy nagyon könnyűcske. — **Melcer Lila.** Az Aladár alatt fiucskaét érteti a kiadó-hivatal és nem egy apát. A czim-szalag ki van igazítva. — **Spányi Gingi.** Első lev-inek igazán szép és gondos irás. Miféle név a Gingi? Flu vagy-e vagy kis lány?

Jobb lesz a kereszt-nevedet írni, mert így még a védő-szented sem tudja, mi vagy. — „**Tündérmese**“. (K. L.) Csak elolvasása után mondhatok véleményt. Vagy két heti türelmet kérek. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Polnitzky Leo (Polnitzky fogadó) Nagy-Szombat, a hozzá küldött képes lev. lapot szívesen viszonozza hasonlóval.

ROVÁS.

R. I.-nak irkából kitépelt levélre irt megfejtése nem jöhet tekintetbe.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Neubauer Ottilia* 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Ez a szám az utolsó ebben az esztendőben és ebben a kötetben. Egy hét múlva, az új évben az új kötet első számánál, találkozunk újra. Addig is minden kis hívének vidám ünnepet, boldog új évet kíván forró szívből
Forgó bácsi.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1899-dik évi január-juniusi folyamára.

(A „Kis Lap“ 56-dik kötetére.)

VÉGÉHEZ közeledvén az esztendő, végéhez közeledik a »Kis Lap« most folyó kötete is, megnyitjuk tehát az előfizetést a »Kis Lap«-nak az új évvel kezdődő új folyamára, mely a »Kis Lap«-nak immár **ötvenhatodik** kötete lesz.

Minden ajánlásnál többet mond ez a két szó: *ötvenhatodik kötet!* Majdnem egész emberöltőnyi multat jelent s e hosszú idő alatt a »Kis Lap«, folyton haladva és tökéletesedve, a magyar gyermek-világ legkedvesebb barátja, oktatója, szórakoztatója lett, ápolója a zsenge szívek nemes, jó hajlamainak, hazafias érzületének. Örömmel fogadott kedves házi barát a »Kis Lap« ma már fejedelmi palotában épp úgy, mint a szerény hajlékban s nem ígérhet jobbat, mint azt, hogy: lankadatlanul fog haladni az eddigi kipróbált uton.

A jövő kötet tartalmát Forgó bácsi és a kiadó-tulajdonos társaság teljes gonddal készítették elő. Mindjárt az első számban

„Kunyhó és palota“

czimmel hosszabb elbeszélés indul meg, művészi rajzokkal ékesítve s bizonytalán még a most befejezett »Arany-bánya« című elbeszélésnél is jobban meg fogja nyerni a kis olvasók tetszését. Hogy pedig vigszámban se legyen fogyatkozás, arról tenni fog a „Vad Laczi indiánus regénye“ melyet ez a mindig jó kedvű pajtás az ő barátainak mesél el, készítvén elbeszéléséhez olyan remek eredeti rajzokat is, hogy

senki sem fog ámulás és kaczagás nélkül rájuk nézhetni. Lesz folytatása a „Képek a magyar nemzet történetéből“ című sorozatnak is, mely hazánk multjának nagy alakjait és eseményeit mutatja be. Minden szám közöl kisebb **elbeszéléseket, meséket, szindarabokat, költeményeket, ismeret-terjesztő** cikkeket, művészi rajzok kíséretében. A „Büvészet“ rovata is folytatást nyer; két-hetenként **színes melléklet** lesz ezentúl is, a rendes rovatok változatlanul megmaradnak s a minden számban közlendő rejtvények megfejtői közt minden héten **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra, az év végén pedig a **legszorgalmasabb megfejtők** számára lesz külön jutalomkisorsolás.

Minden előfizető, régi és új egyaránt, **diszes ujévi ajándék**

kellemes meglepetésében is fog részesülni.

Aki régi hive a »Kis Lap«-nak, sorakozzék hát újra a Forgó bácsi zászlaja alá s hozzon magával új hiveket. A régieket és újakat egyformán öleli szívére

Forgó bácsi.

*

Kérjük t. előfizetőinket, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

AZ ATHENAEUM r. t.

KIADÁSAI.

Roboz Andor Képeskönyvei.

VIDÁM ÓRÁK.

Nagy alaku képeskönyv versekkel.

Pompás színnyomatu képekkel 1.40.

Erdőn, Mezőn.

Képeskönyv versekkel.

Ára színnyomatu képekkel 1.—

Mi van odabent?

Verses képeskönyv, színes képekkel ára 1 frt.

NAPSUGÁRBAN. Verses képeskönyv

Ára színnyomatu képekkel 1 frt.

Madárvilág. Verses képeskönyv.

— Ára színes képekkel 1 frt.

Ifjúsági irat-, Mese- és Képeskönyv-Ujdonságok.

Galambok. Elbeszélés fiatal leányok számára.
Irtá Benedek Elek. — Pompás diszkötésben. Ára 2 frt 50 kr.

Hajnalka. Regény fiatal leányok számára.
Irtá Ambrozovics Meszlényi Ilona. Diszkötésben. Ára 3 frt.

Három leány története. Regény fiatal leányok számára.
Irtá Gyarmathy Zsigáné. Diszkötésben. Ára 3 frt.

Tengeren innen, tengeren túl. Mesék.
Irtá Kemenczky Kálmán. Gazdagon illusztrálva. Pompás diszkötésben. Ára 3 frt.

Életünket és Vérünket. Történelmi elbeszélés az ifjúság számára. Irtá Donászy Ferencz. Képekkel. Diszkötésben. Ára 4 frt 50 kr.

Gyula Bácsi. Mesemondó. Nagy alaku díszes mesekönyv. Számos remek színnyomatu képpel. Pompás kötésben Ára 3 frt.

Régi Tündérmesék. Ujra elmondja Báró Orczy Emma. — Számos szép rajzzal. Pompás diszköt. 2 frt.

Athenaeum Mesekönyvtára. Irtá Benedek Elek. Egy-egy kötet csinos kötésb. 50 kr.
1. A Honfoglalás mondái. — 2. Madármesék.
3. Pásztor-mesék. — 4. Vidámmesék. — 5. Csodamesék. — 6. Virágmesék. — 7. Mesék és mondák. — 8. Krisztus-legendák. — 9. Hetedhét ország. — 10. Apró mesék.

Kapható a pénz beküldése ellenében az Athenaeum kiadóhivatalában (Budapest, Kerepesi-ut 54. szám) és minden könyvkereskedésben.